

Iz dnevnika.

I.

Dnevnik prebiram dekliški,
Drobna ročica je vánj
Srčno izpoved pisala,
Nádej obilo in sánj.

Tukaj vzdihuje od jeze,
Solze v nje vidim očéh,
Ondu prepeva od sreče,
Jasni poslušam nje smeh . . .

Žive dovolj poezije,
Proze nekoliko vmes —
Déklica, Bog te ohrani,
Déklica, takšna si res!

Kakor zamaknjen prebiram,
Kar zapisala si tí:
Govor se tvojega srca
Méni kot pesem glasi . . .

II.

Kaj bi vesel ne poslušal,
Kádar prepevaš sladkó:
Takšne besede v tej knjigi
Srce poraja samó.

Ali ko vzdiháš in tožiš,
Da ti umira srcé,
Tákrat, oprósti, ne gane
Dókaj me tvoje gorjé!

Bóli, ki v srci trpečem
Vzbujá resničen vihá,
Takšne, verjémi, ne piše
V dnevnik nihčé in níkdár!

III.

Vzela mordá boš pozneje
V roko to knjižico spet,
Brala iz nova spomine,
Sanje iz blaženih let.

Glej, in takrát se blestele
Solze ti bodo v očéh,
Tákrat, bojim se, jokala
Bodeš ob mnogih grobéh! —

A. Funtek.

Pri starem žrtveníku.

Pregnan od tod je zlobni Črt,
Perúnov blisek v prah potrt.

Od vseh nekdanjih časov dik
Ostal le tá je žrtvenik.

Veselja Črt tod rajal ples,
Perún tù stopal iz nebes . . .

Krví človeške pila duh,
Daritve tod ja mamil puh.

Bogôva stara, kje sta zdaj?
Imela bi na zêmlji raj!

Krví nedolžne več od prej
Pretoči se na nji posléj . . .
y.

